

opusdei.org

Mycket bra, jag skulle vilja vara medarbetare

Christoph Flaspöhler fick i 27 års ålder diagnosen multipel skleros. idag är han 46 år. Han tror inte att han har någon kallelse till Opus Dei men känner sig på något sätt som en familjemedlem i Opus Dei.

2010-05-27

Kan du berätta lite om ditt liv?

Efter studentexamen gjorde jag militärtjänst och praktiserade i en

bank. Efteråt gick jag igenom studier för att bli sociolog.

År 1991, alltså ett år efter Förbundsrepublikens återförening med Östtyskland, erbjöd man mig, att jag skulle flytta till Östtyskland och undervisa arbetarna i Zwickau, som till nu byggt "Trabbin", eftersom deras verksamhet skulle upphöra inom överskådlig tid. Jag auskulterade där en vecka och började undervisningen. Men jag märkte, att jag mådde allt sämre och att jag inte längre kunde gå riktigt. Efter bara en veckas undervisning orkade jag inte mer. Man hämtade mig och konstaterade, att jag hade multipel skleros. När jag läste något om en möjlig återstående livslängd på 7 år, kunde jag inte sova under en natt. Då var jag 27 år. i dag är jag 46 år.

Sjukdomen förvärrades allt mer under årens lopp. med möda kan jag

alltjämt gå några steg, men på senaste tiden kan jag inte längre läsa och skriva. men jag har anpassat mig och trots den genomsnittliga livslängden har jag sedan början nu redan levt i nästan 20 år.

Min hustru Monika och jag lärde inte känna varandra förrän 1993, och trots alla svårigheter gifte vi oss 7 år senare den 1 juni år 2000. Till min stora glädje blev hon också medarbetare.

Hur har ni lärt känna Opus Dei?

Helt säkert vet jag det inte längre. I min katolska ungdomsgrupp i Mehlem vid Bonn skulle vi åka till Rom över påsk, men resan blev inte av. En i gruppen kände till Opus Dei och frågade mig, om jag inte ville åka med studentgruppen till Rom till UNIV-kongress. Jag sade spontant ja och var entusiastisk över hur ungdomarna från hela världen levde sin tro och hur de talade helt öppet

om den. Även för mig har detta givit helt nya dimensioner till min tro, som jag levde i. Ja, resorna till Rom med Opus Dei – jag deltog i flera – förändrade mitt liv.

Vad har fått dig att bli medarbetare i Opus Dei?

Jag har nu känt verket i 30 år. Jag tror inte att jag har någon kallelse, men jag känner mig på något sätt som medlem i verkets familj. Förra året deltog jag i en helgreträtt och behövde en läkare. Denne frågade mig då, om jag redan var medarbetare, vilket jag inte var. Också min hustru tillfrågades under denna tid, och vi svarade vid varje tillfälle: Ja mycket bra, det skulle jag gärna vilja

Deltar ni också i ett apostoliskt initiativ?

Jag tar hand om sjuka som jag hjälper framförallt.

Hur tar sig denna hjälp uttryck?

jag ber varje dag – jag försöker verkligen tänka på att be för Verket och för vårt centrum ”Althaus” i Bonn.

Vad betyder det för dig att vara medarbetare?

För mig är det viktigast att förbättra mitt liv. Varje dag får jag hjälp med det, eftersom jag nu hör till verkets familj. Jag går varje månad på reträtt och talar med prästen som ger mig värdefulla förslag för mitt inre liv. Dessutom är reträtten en god möjlighet för mig att ta med vänner i min församling eller ur grannskapet.

Vilka andliga aspekter i Opus Dei är särskilt värdefulla för dig?

Helgelsen mitt i världen. Allt jag gör – det må vara aldrig så obetydligt – har en relation till Gud och är

oändligt värdefullt. Det tycker jag är storartat.

Deltar du i den kristna utbildningen som Prelaturen erbjuder?

Jag deltar regelbundet i reträtterna varje månad och om det är möjligt även i helgreträterna en gång om året.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad från <https://opusdei.org/sv-se/article/mycket-bra-jag-skulle-vilja-vara-medarbetare/> (2026-03-03)